

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 300/2014
16.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљених Д.С. и др, због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. у вези члана 61. и члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.С., адв. В.Ј.Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К бр.1553/12 од 14.06.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.4511/13 од 21.01.2014. године, у седници већа одржаној дана 16.04.2014. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.С., адв. В.Ј.Ђ., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К бр.1553/12 од 14.06.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.4511/13 од 21.01.2014. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 10. у вези члана 453. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору К бр.1553/12 од 14.06.2013. године, окривљени Д.С. и А.К. оглашени су кривим због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. у вези члана 61. у вези члана 33. Кривичног законика па је окривљени Д.С. осуђен на казну затвора у трајању од пет месеци, а окривљеној А.К. изречена је казна рада у јавном интересу која се одређује у трајању од 300 часова с тим да у току једног месеца може трајати 60 часова, и одређено је да буде обављен за време од пет месеци, а ако окривљена не обави део или све часове изречене казне рада у јавном интересу, суд ће ову казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 8 часова рада у јавном интересу одредити по један дан затвора, а уколико учинилац испуњава све своје обавезе везане за рад у јавном интересу суд може дужину изречене казне рада умањити за 1/4.

Истом пресудом на основу члана 196. став 4. ЗКП окривљени су ослобођени од обавезе плаћања трошкова кривичног поступка због свог слабог имовног стања.

На основу члана 206. став 2. ЗКП обавезани су окривљени солидарно да на име одштетног захтева оштећеној КТЦ ДОО А. плате износ од 55.410,40 динара, у року од три месеца од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док се у преосталом делу одштетног захтева оштећена упућује на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.4511/13 од 21.01.2014. године усвојена је жалба браниоца окривљеног Д.С.а и преиначена пресуда Основног суда у Сомбору К бр.1553/12 од 14.06.2013. године у односу на окривљене Д.С.а и А.К., а у погледу кривичног дела за које су оглашени кривим побијаном пресудом под тачком 3 изреке пресуде, тако што се према њима за ово дело на основу члана 422. тачка 3. и 453. ЗКП одбија оптужба да би описаним радњама извршили кривично дело крађе из члана 203. став 1. у вези члана 33. КЗ као и у делу изреке који се односи на прибављену укупну противправну имовинску корист тако да она сада износи 39.855,80 динара као и у погледу имовинско правног захтева који сада износи 38.956,00 динара, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног Д.С. одбијена као неоснована и у непреиначеном делу првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Д.С.а, адв. В.Ј.Ђ. поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. у вези члана 438. став 1. тачка 10. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, и побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Након што је поднет, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.С., адв. В.Ј.Ђ., у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку достављен је јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је затим одржао седницу већа у смислу члана 488. став 2. Законика о кривичном поступку, о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву уз примену члана 604. ЗКП, нашао:

Наводи захтева браниоца окривљеног Д.С., адв. В.Ј.Ђ. да је доношењем побијаних пресуда учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 10. у вези члана 453. ЗКП, тако што је у поновљеном поступку у пресуди Основног суда у Сомбору К бр.1553/12 од 14.06.2013. године наведена "већа вредност и то вредност преко 15.000,00 динара", тј. првостепени суд је додао конститутивни елемент кривичног дела из члана 203. Кривичног законика ког није било у претходној првостепеној пресуди и без ког не би било елемената

кривичног дела из члана 203. КЗ као и да је додао још једну радњу извршења кривичног дела, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Одредбом члана 453. ЗКП прописано је да ако је изјављена жалба само у корист оптуженог пресуда се не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције. У конкретном случају није повређена ова одредба а самим тим није ни учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10. ЗКП.

Наиме, оптужним предлогом Општинског јавног тужиоца у Апатину Кт бр.101/09 од 23.10.2009. године, окривљенима Д.С. и А.К. стављено је на терет извршење кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ у продужењу, у саизвршилаштву у вези са чланом 33. КЗ за које дело су окривљени Д.С. и А.К. оглашени кривим пресудом Основног суда у Сомбору К бр.942/10 од 17.04.2012. године, а за које је окривљени Д.С. осуђен на казну затвора у трајању од 5 месеци, а према окривљеној А.К. је изречена казна рада у јавном интересу. Против наведене пресуде окривљени Д.С. и његов бранилац поднели су жалбе и уважењем истих Апелациони суд у Новом Саду решењем Кж1 3274/12 од 20.11.2012. године укинуо је првостепену пресуду и предмет вратио првостепеном суду на поновно одлучивање.

У поновном поступку окривљени Д.С. пресудом Основног суда у Сомбору К бр.1553/12 од 14.06.2013. године, оглашен је кривим због кривичног дела крађе из члана 203. став 1. у вези члана 61. у вези члана 33. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 5 месеци, а пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр. 4511/13 од 21.01.2014. године усвојена је жалба браниоца окривљеног Д.С. и преиначена првостепена пресуда у погледу кривичног дела које је ушло у састав продуженог кривичног дела, а описано под тачком 3 изреке првостепене пресуде, и на основу члана 422. тачка 3. у вези члана 453. ЗКП одбијена је оптужба, као и у односу на прибављену укупну противправну имовинску корист и у погледу имовинскоправног захтева.

Дакле, по становишту Врховног касационог суда, а сходно цитираној законској одредби члана 453. ЗКП (забрана "преиначења на горе), суд је дужан да пази да пресуду у материјално-правном погледу не измени на штету окривљеног, како у погледу правне квалификације дела, тако и у делу о изреченој кривичној санкцији.

У конкретном случају Основни суд у Сомбору, који је поступао у поновном првостепеном поступку, као и Апелациони суд одлучујући о жалби окривљеног Д.С., није прекршио забрану преиначења на горе (*reformatio in peius*), јер побијаном првостепеном пресудом окривљени је оглашен кривим због истог кривичног дела и изречена му је кривична санкција која је по врсти и висини иста као у ранијој првостепеној одлуци, а преиначењем је Апелациони суд сходно члану 422. тачка 3. и 453. ЗКП одбио оптужбу, за једну радњу кривичног дела, па се неосновано захтевом истиче да су наведене пресуде измењене на штету окривљеног и да је тиме учињена повреда из члана 438. став 1. тачка 10. у вези члана 453. ЗКП.

Осталим наводима захтева браниоца окривљеног побијају се правноснажне пресуде због повреде из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, тј. из разлога који нису прописани одредбом члана 485. став 4. ЗКП и не представљају законски основ за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, па је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости у том делу браниоца окривљеног Д.С. оценио као недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев одбио као неоснован, а у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.